

Причинна (стисло)

Тарас Шевченко

Реве та стогне Дніпр широкий,
Сердитий вітер завива,
Додолу верби гне високі,
Горами хвилю підійма.
І блідий місяць на ту пору
Із хмари де-де виглядав,
Неначе човен в синім морі,
То виринав, то потопав.

У таку страшну погоду на берег Дніпра виходить дівчина. Вона чекає свого коханого, що пішов у похід разом з іншими козаками. Вона збожеволіла від зілля, яке дала їй ворожка, щоб менше тужила за козаком.

Дівчина — сирота, у неї було тільки одне щастя в житті — її коханий, але, мабуть, і його вона втратила.

Від горя дівчині починає ввижатися, що з води виходять маленькі діти, дівчата. Вони співають, кружать навколо неї, сміються. Дівчина лізе на дерево, до самої верхівки. Дивиться униз — там її чекають русалки. Коли дівчина спустилася, русалки залоскотали її.

Дівчина лежить під старим дубом при битій дорозі.

В цей час повертається козак і бачить кохану. Він передчуває щось недобре. Побачивши, що кохана вмерла, "зареготавсь, розігнався — Та в дуб головою".

Над могилою козака посадили явір та ялину, а над дівочою могилою — червону калину.

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

Мотив сирітства є одним з основних мотивів ранньої творчості Т. Шевченка.

У творі присутні типові ознаки романтичного світосприйняття: загибель обох закоханих, божевілья, демонічні істоти, що мають владу над людиною вночі. Крім того, події відбуваються на тлі розбурханої природи.